

Baron *Joseph Fourier*, en af det franske Videnskabernes Academies Secretairer.

J. F. W. Herschel, Esqu., Medlem af det Kgl. Videnskabernes Selskab i London.

Capitain *Kater*, Medlem af samme Selskab.

for den physiske Classe

Doctor *William Hyde Wollaston*, Vicepræsæs for det Kgl. Videnskabernes Selskab i London.

L. J. Thenard, Professor i Chemien, og Medlem af det Kgl. Franske Videnskabernes Academie.

C. S. Weiss, Professor i Mineralogien, og Medlem af det Kgl. Videnskabernes Academie i Berlin.

Doctor *Seebeck*, Medlem af samme Academie.

Physisk Classe.

I vore Undersøgelser over Naturen ledes vi ofte til Iagttagelser, der bære et vist Præg af Utrolighed, og derfor af Nogle alt for overilet forkastes, medens andre, just for Ooverordentlighedens Skyld, finde en Glæde i at fæste Liid til dem. Det ligger i den experimentale Naturvidenskabs Aand, at virke mod begge disse Yderligheder; den tillader os vistnok ikke at antage Noget for Sandhed, før en ved streng Kritik veiledet Erfaring har bekræftet det; men den forbyder os ikke mindre strængt at forkaste det Overordentlige, fordi det ikke passer til vore hidtil havde Forestillinger. Saa længe der staae experimentale Midler til vor Raadighed, opfordrer den os til at stræbe efter en uomtvistelig Afgjorelse. Til denne Classe af overordentlige Iagttagelser henhøre sikkert de, som Professor og Ridder *Herholdt* nu i lang

Tid med fortrinlig Omhyggelighed har fortsat, over en i mange Henseender mærkværdig Patientinde, hos hvilken blandt andet en overordentlig Vandudskillelse har fundet Sted.

Allerede tidligere havde han om denne Syge udgivet et Skrivt, i hvis Fortale han gjorde opmærksom paa, at hun fra Februar til Slutningen af Junii 1822, gennem *vesica* og *genitalia* var skilt ved 729 Pund Vand mere end den Masse af Spise og Drikke hun i den Tid havde nydt; hvorimod hendes Legem i dette Tidsløb ikke havde tabt mere end henved 16 Pund i Vægt.

Forfatteren kunde da ikke andet end formode, at denne store Tilvæxt maatte skyldes Atmosphæren, paa hvilken det syge Legem, under visse Betingelser virkede paa en hidindtil ubekjendt Maade. Siden den Tid fortsatte han sin Dagbog over dette Sygdomstilfælde, med al ham mulig Nöiagtighed, for efter Maal og Vægt at bestemme Forholdet mellem den udskilte Vædske og de nydte Næringsmidler. Over Mængden af hiin kunde Forfatteren saa meget sikkrere holde Regning, som en uafbrudt Retension, saavel i *Vesica* som i *Vagina*, gjorde det nödvendigt, at han dagligen udtömte disse to Beholdninger ved Catheter. Hans Iagttagelser gave ham det overraskende Udfald, at Vægten af den Vædske, den Syge havde afgivet fra 1ste Julii 1822 til 10 December 1823 var 4878 Pund større end Vægten af alt det hun i samme Tid havde nydt; og dog havde hendes Legem i al denne Tid ikke tabt uden omtrent 12 Pund i dets Vægt. Forfatteren bemærker at denne store Forskiæl endnu vilde vise sig betydeligere, naar man vilde forudsætte hos denne Syge samme Huddens og Lungens Uddunstning, som man ved Forsög har funden hos Sunde.

Forfatteren bemærker at vi have tidligere Tagttagelser af berømte Læger over Vattersot, *Diabetes* og *Cholera*, der give beslægtede Resultater. Han gör opmærksom paa den Sandhed, at Indsugningen er det levende Legem ligesaa egent som Uddunstningen, og anfører mærkelige Exempler paa at Mennesker i givne Tidsrum have vundet mere i Vægt, end de have nydt, og i Særdeleshed troer han i disse at finde Grund til den Formodning, at en forstyrret Fordöielse, der ellers troedes at formindske Uddunstningen, snarere forøger Indsugningen.

Forfatteren gör opmærksom paa Sandsynligheden af, at Indsugningen i Henseende til Vedligeholdelsen og Forstyrrelsen af det dyriske Liv, maa spille en langt vigtigere Rolle end man hidindtil har forestillet sig. Saaledes tilskriver man altid Forkiölelse en forstyrret Uddunstning, uden at tænke paa den saa vigtige Indsugning.

Forfatteren tilföier endeligen det Spöresmaal: Skulde maa-skee den luftige og kiölige Behandling i Börnekopper, Typhus og slige ondartede Febre, derfor have en saa velgiörende Indflydelse, fordi den begunstiger Indsugningen, det er: letter Indgangen i Organismen for et oplivende Princip, istedet for af den qualme, inciterende Behandling, hvorved man vilde uddrive alskjöns formeente Skarpheder af Legemet, og fremegge siunkne Livskræfter, giennem Aarhundreder har viist sig saa ödelæggende. Forfatteren troer at nye statiske Forsög, rettede paa Udforskningen af Sygdomstilstandene, vilde være af stor practisk Vigtighed.

Saaledes slutter sig da denne Undersögelse til en Deel af Lægekonsten, hvori Forfatteren har virket med saa udmærket Held.
